

Ο ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΟΥ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΑΓΩΝΕΙ & Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΟΥ ΟΛΟ ΚΑΙ ΘΕΡΜΑΙΝΕΤΑΙ

Πέρα από το να υποσχεθεί ασφαλείς σιδηροδρόμους το... 2027, δύο ήταν οι εξαγγελίες του ηγέτη της κυρίαρχης φράξιας του πολιτικού προσωπικού του κεφαλαίου από το 2019, αμέσως μετά τις «πένθιμες και βουβές» δημοκρατικές διαδηλώσεις του κινήματος των Τεμπών. Ανήγγειλε αφενός το 12ετές εθνικό εξοπλιστικό πρόγραμμα και αφετέρου τη θεσμοθέτηση της αξιολόγησης ως μόνιμου θεσμού στο δημόσιο, στο πλαίσιο της επικείμενης συνταγματικής αναθεώρησης· στην ουσία, δηλαδή, τη θεσμοθέτηση της κατάργησης της μονιμότητας στο δημόσιο. Δεκαπέντε μέρες αργότερα υποστήριξε πως οι αυξήσεις που έχουν δοθεί στους δημοσίους υπαλλήλους αθροίζουν πρόσθετες δαπάνες ύψους 2,1 δις ευρώ και ισοδυναμούν με επιπλέον 1,3 μισθούς. Προχώρησε μάλιστα στη διατύπωση ότι ουσιαστικά «ο 13ος μισθός έχει ήδη δοθεί και πάμε για τον 14ο»!

Το κίνημα για τα Τέμπη εναντιώθηκε πιο έκδηλα σ' αυτό που στην αστική αργκό ονομάζεται «έλλειμμα δημοκρατίας» καθώς και στη λεγόμενη «ανοργανωσιά του κράτους». Το μάντρα «δολοφόνοι, δολοφόνοι...» συμπυκνώνει, πιο συγκεκριμένα, την εναντίωση στις συνθήκες διαπλοκής, ατιμωρησίας, αδιαφάνειας, διοικητικής ανικανότητας, και, στην καλύτερη περίπτωση, στις ελλειπείς κοινωνικές δαπάνες για την προστασία της ζωής (με την ωμή μορφή της απλής επιβίωσης). Ο τρόπος που αναλογούσε στην τρέχουσα ακρο-κεντρώα κυβέρνηση να αποκριθεί σε αυτό το κίνημα ήταν, διόλου παράλογα, η ενίσχυση της παραδοσιακής εκλογικής της ατζέντας στην κατεύθυνση της κρατικής «εξυγίανσης». Αυτή η τεχνοκρατική νεοφιλελεύθερη ατζέντα έχει σαν πυλώνες την αξιολόγηση-αριστεία και την ασφάλεια-τάξη.

Όσοι είναι να γουστάρουν θα γουστάρουν, ακόμα και κάμποσοι από αυτούς που κατέβηκαν στις διαδηλώσεις. Τα ανεβασμένα δημοσκοπικά ποσοστά λαϊκίστικων φιγούρων της βουλής δείχνουν ότι ένα σημαντικό μέρος του κινήματος διεκδίκησε κάτι άλλο, όχι τόσο μακρινό βέβαια, γι' αυτό και η κυβέρνηση μπόρεσε να απαντήσει με τον τρόπο που απάντησε χωρίς να δημιουργηθεί κάποιο σημαντικό ρήγμα στο μηχανισμό της. Ουσιαστικά, αυτό που απαίτησε η πλειοψηφία των αντι-νδ διαδηλωτών ήταν μια πιο δημοκρατική και αποτελεσματική μορφή κρατικής εξυγίανσης – μια δημοκρατική βιοπολιτική.

Αυτό βέβαια δεν σημαίνει καθόλου ότι οι εκατοντάδες χιλιάδες προλετάρειες που απήργησαν και κατέβηκαν στους δρόμους δεν ενδιαφέρονται για άλλες διαστάσεις της ζωής τους πέρα από τη «δικαιοσύνη», αλλά μάλλον ότι το ταξικό-κινηματικό μούδιασμα είναι τόσο μεγάλο που ο μισθός και άλλες εργατικές διεκδικήσεις έχουν καταστεί ζητήματα πιο μακρινά και απροσπέλαστα. Δεν είναι τυχαίο ότι δεν ξεπηδούν τόσο μαζικές διαμαρτυρίες για τους εκατοντάδες θανάτους στους χώρους εργασίας (600 νεκροί την τελευταία τριετία, 45 μέσα στο 2025), αλλά στην καλύτερη περίπτωση οι αντιδράσεις περιορίζονται στις αντίστοιχες παραγωγικές μονάδες/κλάδους. Χίλια-δυο, όμως, προλεταριακά ζητήματα της καθημερινής ζωής βρίσκονται πίσω από κάθε δήλωση απεργίας, πίσω από κάθε πειστωμένη ενεργή διαδηλώτρια (το 46,1% στις δημοσκοπήσεις εξακολουθεί να θεωρεί ότι η «ακρίβεια», και όχι το κράτος δικαίου, αποτελεί το μεγαλύτερο πρόβλημα στη ζωή του). Στον βαθμό που το κινηματικό μούδιασμα δεν ευνοεί το ξεπήδημα διάχυτων συνελεύσεων αγώνα σε κατειλημμένους δημόσιους χώρους και χώρους εργασίας, δεν μπορεί να ξεδιπλωθεί μια προλεταριακή δημόσια σφαίρα στην οποία θα μπορούν να βγαίνουν στην επιφάνεια τα κοινωνικά ζητήματα και οι διεκδικήσεις να αποκτήσουν αυτόνομο (από το κράτος και τα αφεντικά) χαρακτήρα. Αυτό το μούδιασμα είναι προϊόν διάφορων «αντικειμενικών» συνθηκών αλλά και αντηχεί την κακοχωνεμένη ήττα του αντι-μνημονιακού κινήματος και τη περαιτέρω κινηματική αναδίπλωση εν μέσω κρατικής διαχείρισης της πανδημίας.

Social Credit system – Η αναβάθμιση της πειθάρχησης στη μεταπανδημική κανονικότητα

Η κυβέρνηση υποσχέθηκε ένα σύστημα διαλογής εργαζομένων που «να μπορεί να ξεχωρίσει τους πραγματικά άριστους δημοσίους υπαλλήλους και να τους επιβραβεύει», ενώ θα παίρνει μέτρα για αυτούς που «δεν έχουν τις προσδοκώμενες επιδόσεις» (Κ. Μητσοτάκης 24-3-2025). Και για αρχή βάζει στο τραπέζι την αποστολή ερωτηματολογίων οριζόντιας αξιολόγησης των δημοσίων υπηρεσιών σε 4 εκ. πολίτες, ώστε να εμπεδωθεί μια «κουλτούρα λογοδοσίας» (του ιδίου). Ανακοινώνει, ταυτόχρονα, μεταρρυθμίσεις που θα αξιοποιούν την τεχνητή νοημοσύνη (βλ. «ψηφιακός βοηθός» τύπου ChatGPT), ώστε να υπάρχει επίφαση ουδετερότητας στην εκ νέου αξιολόγηση των «παλαιών» δημοσίων υπαλλήλων που δρομολογεί, με στόχο να «διορθωθούν οι στρεβλώσεις» της «παλιάς» προ 2019 «επικριτικής» αξιολόγησης που βασιζόταν σε «υποκειμενικά κριτήρια». Το κράτος βάζει στο παιχνίδι την τεχνητή νοημοσύνη επιδιώκοντας, όπως στην περίπτωση του κατώτατου μισθού, (βλ. αλγοριθμικός υπολογισμός), να μας ψήσει για τη δήθεν αντικειμενικότητα των μέτρων εναντίον μας. Πρόκειται για την κρατική μέθοδο που καλά κρατεί από την εποχή των λοκντάουν, όταν επιστρατεύτηκε ο «αντικειμενικός» λόγος των «ειδικών» για την αποτελεσματικότερη πειθάρχησης μας: η πληροφορία, η γραφειοκρατία και η καπιταλιστική τεχνολογία ως εργαλεία για τον (βιο)πολιτικό έλεγχο και τον εργοδοτικό δεσποτισμό. Στόχος: η διαμόρφωση μια νέας εργατικής υποκειμενικότητας που να ανταποκρίνεται στο σύγχρονο παραγωγικό μοντέλο της διευρυμένης εργασιακής επισφάλειας, ελαστικότητας και ατομικοποίησης.

Για το κομμάτι των λιγότερο πειθήνιων προλετάρων επιφυλάσσεται περαιτέρω ειδική μεταχείριση. Πέρα από τον διαχρονικό στόχο της αύξησης της αστυνόμευσης και της επιτήρησης του δημόσιου χώρου το κράτος φαίνεται να εστιάζει στον έλεγχο της μετακίνησης του πολυεθνικού προλεταριάτου από και προς τη δουλειά και συνολικά εντός του αστικού ιστού. Οι καθημερινοί και πιο εντατικοί έλεγχοι συμπληρώνονται από προσλήψεις ελεγκτών με 8μηνες συμβάσεις ορισμένου χρόνου κι έτσι βιώνουμε καθημερινά μια φρικτή πραγματικότητα –ενδεικτική της ραγδαίας υποχώρησης της ταξικής πάλης– όπου επισφαλείς κακοπληρωμένοι εργαζόμενοι ρουφιανεύουν και ρίχνουν πρόστιμα σε προλετάρους που βρίσκονται –οικονομικά τουλάχιστον– στην ίδια μοίρα. Στις γειτονιές μάλιστα όπου ζει και μετακινείται το πιο παραβατικό και απείθαρχο κομμάτι της εργατικής τάξης οι έλεγχοι αυτοί συμπληρώνονται

και από καθημερινή παρουσία κανονικών μπάτσων με στολή ή χωρίς στα δρομολόγια των λεωφορείων.

Η ακραία ατομικοποίηση, οι διαχωρισμοί και η πλήρης διάλυση του ταξικού συμφέροντος είναι η άλλη όψη της 15ετούς επίθεσης στον μισθό και ο νεκροθάφτης της διεκδικητικής δύναμης της εργατικής τάξης. Στη μεταπανδημική εργασιακή πραγματικότητα οι νέοι εργαζόμενοι εντάσσονται στην αγορά εργασίας μέσω επιδοτούμενων προγραμμάτων εμπέδωσης της εργασιακής απορρύθμισης (βλ. προγράμματα κατάρτισης ΔΥΠΑ) όπου μαθαίνουν να δουλεύουν χωρίς το δικαίωμα στη νόμιμη άδεια και την απεργία, ενώ ταυτόχρονα δεν κοστίζουν το παραμικρό στα αφεντικά. Και σα να μην ήταν αρκετό αυτό το νέο πιλοτικό επίδομα ανεργίας έρχεται να συνδέσει την εργασιακή πειθαρχία και το ύψος του ονομαστικού μισθού με την πρόσβαση στον έμμεσο μισθό, καθώς μόνο τα πιο καλοπληρωμένα και πειθήνια τμήματα της εργατικής τάξης θα μπορούν να αξιοποιήσουν μεγαλύτερο μερίδιο του. Το νέο πιλοτικό επίδομα ανεργίας θα ξεκινάει από το 70% του κατώτατου (έναντι του 55% σήμερα), αλλά οι άνεργοι θα χάνουν κάθε τρίμηνο 10% του επιδόματος εν είδει ποινής επειδή παραμένουν άνεργοι και δεν τρέχουν σε κάθε σκατοδουλειά που παρουσιάζεται μπροστά τους. Κι όσο για το τρέχον επίδομα, είναι τόση η ξεφτίλα της κρατικής εξουσίας, που το 50% άρχισε να καταβάλλεται σε κουπόνια (προπληρωμένη κάρτα).

Την πειθαρχική διαχείριση του προλεταριάτου έρχεται να συμπληρώσει ο πολλαπλασιασμός των καμερών στους δρόμους ή γύρω από τους ήδη αποστειρωμένους πανεπιστημιακούς χώρους με την αρχή να γίνεται με το κάτω πολυτεχνείο. Από αυτές 1000 θα είναι συνδεδεμένες με ένα εξελιγμένο σύστημα αναγνώρισης προσώπων με τη χρήση βιομετρικών δεδομένων, που το ελληνικό κράτος προμηθεύεται από τη μηχανή μαζικής δολοφονίας του ισραηλινού κράτους. Συνεχίζοντας στη λογική του social credit system αλλά ελληνικά, λαμβάνονται μέτρα στιγματισμού ακόμα και για τους ανήλικους «παραβατικούς» μαθητές και μαθήτριες για τους οποίους θεσπίζεται η υποχρεωτική κοινωνική εργασία στο σχολείο, ενώ για τους ενήλικες δρομολογείται η βεβαίωση φερεγγυότητας που δεν θα βασίζεται μόνο στα δεδομένα των τραπεζών –όπως συμβαίνει σήμερα με την Τειρεσίας Α.Ε.– αλλά θα μαζεύει πληροφορίες από δημόσιο, δήμους, εταιρείες κινητής τηλεφωνίας και ΔΕΚΟ. Από τη βαθμολόγηση και την αξιολόγηση της πιστοληπτικής μας ικανότητας θα εξαρτάται ακόμα και το αν θα μπορούμε να νοικιάσουμε μια στέγη, τη στιγμή που μας πληρώνουν κωλομισθούς τους οποί-

ους καταβροχθίζει ο πληθωρισμός. Και στο καπάκι μας φακελώνουν με τον Εθνικό Ηλεκτρονικό Φάκελο Υγείας, ώστε αφού καταγράφουν όλο το ιστορικό περιθαλψής μας να μπορούν να περιορίζουν τις δαπάνες που μας αντιστοιχούν ως ασθενείς.

Πληθωρισμός vs. Μισθοί

Όσοι/ες αναγκαζόμαστε να πουλάμε την εργασιακή μας δύναμη έχουμε άμεση εμπειρία για το πώς ο πραγματικός μισθός μας εξαυλώνεται από την πληθωριστική επίθεση, η οποία προέκυψε ως συνέπεια της τεράστιας ποσότητας χρήματος που διοχετεύτηκε για να διασωθεί το παγκόσμιο κεφάλαιο από τα οικονομικά του τέλματα που (ξανα)εμφανίστηκαν αμέσως πριν την πανδημία και κατά τη διάρκεια της. Μετά τη δραματική απαξίωση της εργασιακής δύναμης (βλ. μισθοί) στα χρόνια των μνημονιακών περικοπών, προστίθεται μια ακόμα φάση απαξίωσης αυτή τη φορά μέσω των ανατιμήσεων που ξεκίνησαν μόλις τελείωσε η πολιτική των λοκντάουν με αποτέλεσμα το εισόδημα του συνόλου των εργαζομένων να πέφτει συνεχώς (κατά 5,6 μονάδες του ΑΕΠ από το 2009 ως το 2022) προς όφελος του κεφαλαίου. Το μερίδιο των μισθών στην Ελλάδα είναι το δεύτερο χαμηλότερο στην ΕΕ, ενώ το μερίδιο των κερδών είναι το τρίτο υψηλότερο. Η αντανάκλαση του υψηλού πληθωρισμού στο βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης είναι μόνιμη και σκληρή, ειδικά από τη στιγμή που κάποιες κατηγορίες προϊόντων (αγαθών και υπηρεσιών) συμμετέχουν στην δαπάνη του εργατικού εισοδήματος με πολύ υψηλότερο ποσοστό σε σχέση με τον γενικό μέσο όρο, όπως είναι το νοίκι, το ρεύμα, τα τρόφιμα, τα καύσιμα. Αντιθέτως οι επιχειρήσεις είτε μεγάλες είτε μικρομεσαίες επωφελούνται τόσο από το ζεστό χρήμα του Ταμείου Ανάκαμψης που κατευθύνεται σε αυτές όσο και από την κρατική πολιτική της μείωσης των ασφαλιστικών εισφορών που πλήττουν τον έμμεσο μισθό (5,4 % από το 2019, και μείωση για την υπερεργασία, τις υπερωρίες, τα νυχτερινά και τις αργίες, και επιπλέον 0,5% το 2026). Έχουν έτσι πρόσθετο κεφάλαιο να πραγματοποιήσουν επενδύσεις, που θα έχουν μεγάλη αποδοτικότητα, μιας και οι τιμές των προϊόντων ανεβαίνουν πιο γρήγορα, ενώ αντιθέτως οι μισθοί μας αδρανούν. Δεν είναι όμως μόνο τα μικρά και τα μεγάλα αφεντικά που επιχαίρονται με τον υψηλό ρυθμό πληθωρισμού. Και το ίδιο το κράτος τον καλοδέχεται στον βαθμό που του επιτρέπει να αντλεί περισσότερα από τη φορολόγηση και να παρουσιάζει το χρέος μειωμένο (ως ποσοστό του ΑΕΠ την ίδια στιγμή που αυξάνεται σε όγκο), ενώ μπορεί συγχρόνως να παρουσιάζει υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης (αποκρύπτοντας τη σαθρή του βάση). Αυτό ση-

μαίνει ότι ο μισθός της εργατικής τάξης ξελασπώνει τα δημόσια οικονομικά για μια ακόμα φορά, αφού επωμίστηκε εξ ολοκλήρου την πρώτη μνημονιακή δημοσιονομική «εξυγίανση».

Και είναι για όλους αυτούς τους λόγους που η πρόσφατη αύξηση του ονομαστικού κατώτατου μισθού δεν μπορεί με κανένα τρόπο να αντισταθμίσει τη γενναία πραγματική μείωση του μισθού μας. Το 2012 ο κατώτατος μισθός υπέστη τη δραστική μείωση στα 586 (μικτά) ευρώ και μόνο για αυτό μπορεί σήμερα το κράτος να επαίρεται ότι τον έχει αυξήσει. Αν ξεφύγουμε από τη δημιουργική στατιστική των κρατικών υπολογισμών η αλήθεια είναι ότι τα τελευταία 15 χρόνια ο μέσος πραγματικός μισθός είναι 9% μικρότερος απ' ότι ήταν το 2011. Το ανέκδοτο ολοκληρώνεται με την όψιμη κρατική πρεμούρα να επαναφέρει τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας, αφού θεσμοθέτησε τη σύνδεση του ύψους του κατώτατου με μια μαθηματική αλγοριθμική πράξη, αφού κατέστησε τις εργαζόμενες έρμαια του διευθυντικού δικαιώματος, αφού νομιμοποίησε το δήμερο και το 10ωρο την ημέρα, έκανε καθεστώς την επισφαλή εργασία και αφού ποινικοποίησε τις απεργιακές περιφρουρήσεις και τις κινητοποιήσεις ανοίγοντας τον δρόμο για πειθαρχική δίωξη και παύση καθηκόντων των εκπαιδευτικών που μάχονται ενάντια στην αξιολόγηση. Όστε τελικά να γίνει δυνατός ο έλεγχος των εργατικών αντιδράσεων μέσα από τη συνδικαλιστική αστυνομία και τη λατρεία της αστικής νομιμότητας που αυστηροποιείται συνεχώς εις βάρος της εργατικής τάξης.

Πολεμική Οικονομία: το λεφτόδεντρο που ψάχναμε;

Η αναβίωση του ψυχροπολεμικού πνεύματος της «διαρκούς ετοιμότητας» είναι άλλη μία καπιταλιστική στρατηγική επίθεσης στις προλεταριακές ανάγκες. Το 12χρονο εξοπλιστικό πρόγραμμα των 25 δις, όπως και το ευρωπαϊκό πρόγραμμα «ReArm Europe Plan/Readiness 2030» των 800 δις, παρουσιάζονται μεταξύ άλλων ως ευκαιρίες «για εγχώρια προστιθέμενη αξία». Από εκεί που οι ευρωπαϊκές οικονομίες έπαιζαν τα ρέστα τους στην πράσινη ανάπτυξη, το γυρίζουν τώρα στον υποτιθέμενα πιο κερδοφόρο πολεμικό κεϋνσιανισμό, ώστε να πετύχει το κεφάλαιο την πολυπόθητη διέξοδο από τη κρίση αναπαραγωγής του. Οι οικονομολόγοι χέρι χέρι με τις κυβερνήσεις θα ήθελαν να μας πείσουν ότι η ύφεση στην οποία έχουν κολλήσει οι περισσότερες οικονομίες από το 2009 θα μπορούσε να ξεπεραστεί, αν το κράτος γίνει πελάτης των αμυντικών βιομηχανιών και χρηματοδοτήσει έτσι χιλιάδες θέσεις εργασίας πλήρους απασχόλησης. Στην πραγματικότητα η

εμπειρία του Β ΠΠ αποδεικνύει ότι ο ίδιος ο πόλεμος είναι που γεμίζει με χρήμα τα ταμεία των κεφαλαιούχων από τη μια και από την άλλη με τάφους και πτώματα τις κοινωνίες και όχι οι πολεμικές μπίζνες -αυτές μάλλον είναι τα προεόρτια.

Για την εργατική τάξη, αυτή η πολιτική συνεπάγεται σοβαρούς κινδύνους: περαιτέρω λιτότητα, περικοπές κοινωνικών δαπανών και μια γενικότερη στροφή προς τη στρατιωτικοποίηση της οικονομίας και της κοινωνίας. Το συνολικό κόστος του προγράμματος θα επιβαρύνει το ΑΕΠ των κρατών, αυξάνοντας το χρέος και κατ' επέκταση πυροδοτώντας έναν νέο κύκλο επίθεσης του κεφαλαίου στην ευρωπαϊκή εργατική τάξη.

Το ελληνικό κράτος συμμετέχει ενεργά σε αυτήν την κούρσα στρατιωτικών δαπανών και για αντάλλαγμα ο υπουργός Πολέμου υπόσχεται στην εργατική τάξη θέσεις εργασίας σε κάθε έργο που προκηρύσσεται για να παράγει τα όπλα της μελλοντικής εξόντωσής της. Με μια οικονομία που ήδη δαπανά το 3,23% του ΑΕΠ σε αμυντικές δαπάνες, η Ελλάδα σχεδιάζει να ξοδέψει ακόμα περισσότερα δις στην αγορά μαχητικών αεροσκαφών και εξοπλισμού αεράμυνας από τις Ηνωμένες Πολιτείες και σε συμπαραγωγές οπλικών συστημάτων (και) σε ελληνικό έδαφος με το Ισραήλ. Την παραγωγή των όπλων του ολέθρου της εργατικής τάξης το ελληνικό καπιταλιστικό κράτος σχεδιάζει να την αναθέσει σε έλληνες καπιταλιστές πχ. στον Μυτιληναίο (Metlen) που θα παράγει τεθωρακισμένα για λογαριασμό του υπουργείου Εθνικού Πολέμου σε συνεργασία με την ιταλική αυτοκινητοβιομηχανία Iveco Defence Vehicles. Και πώς σχεδιάζει το ελληνικό κράτος να πληρώσει; Ή αυξάνοντας τους φόρους ή περικόπτοντας κι άλλο δαπάνες από το ήδη μισο-πτωχευμένο κράτος πρόνοιας και φυσικά όχι δίνοντας τον 13ο-14ο μισθό στην εργατική τάξη που ούτως ή άλλως δεν αντισταθμίζουν τις απώλειες του πραγματικού μισθού μας. Και για να συμπληρωθούν τα πολεμικά σχέδια όλες αυτές οι μπίζνες συνοδεύονται και από αλλαγές στην οργάνωση της στρατιωτικής θητείας, που περιλαμβάνουν από εθελοντική στράτευση των γυναικών μέχρι και αλλαγές στην στολή και τον εξοπλισμό του στρατεύματος, ώστε να εξοντώνουν πιο αποτελεσματικά τα ταξικά τους αδέρφια στην απέναντι πλευρά του μετώπου. Σε αυτήν τη φιέστα νεκρανάστασης της ευρωπαϊκής πολεμικής οικονομίας οι μεγάλοι κερδισμένοι είναι το κεφάλαιο των αυτοκινητοβιομηχανιών, των νέων τεχνολογιών πολεμικών συστημάτων και της τεχνητής νοημοσύνης. Μεγάλος ηττημένος το προλεταριάτο με το καλύτερο σενάριο το πετσόκομμα του μισθού του και το χειρότερο την εμπλοκή σε πόλεμο.

Για την αναθέρμανση της ταξική πάλης

Καθώς οι εξελίξεις τρέχουν και τα ντου στην τάξη μας διαδέχονται το ένα το άλλο, ποια θα είναι η στάση μας; Θα αφήσουμε το κράτος να μας στοιχίσει πάλι πίσω από τους συνδικαλιστές κοινωνικούς εταίρους να παζαρεύουν το ύψος του μισθού μας για πάρτη μας φροντίζοντας να είμαστε πειθήνιοι και αποδοτικοί εργάτες των αφεντικών μας ή θα πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας; Θα αγωνιστούμε αυτόνομα έξω από τα κλαδικά μαντρώματα ώστε να σπάσουμε τις διαιρέσεις και τους διαχωρισμούς που έρχεται να χαράξει εκ νέου το αλά ελληνικά social credit system ή θα παραδοθούμε σε συγκινητικά μεν, αόριστα δε συνθήματα του τύπου «δεν έχουμε οξυγόνο»; Θα σταθούμε απέναντι στην πολεμική διάθεση των κρατών και των πολιτικών εκπροσώπων του κεφαλαίου ή θα δεχτούμε να θυσιάσουν οι προλεταριακές ανάγκες για να διασωθεί η καπιταλιστική-εθνική οικονομία από την ύφεση;

Φτύνουμε κατάμουτρα εθνικιστικές λογικές απόρροια της αντι-ιμπεριαλιστικής ιδεολογίας που επιλέγει στρατόπεδα στις σφαγές.

Προτάσσουμε τον ανυποχώρητο ταξικό πόλεμο και σαμποτάρουμε τον εθνικό με κάθε μέσο.

Αναζωπυρώνουμε το μόνο μέτωπο που αφορά τις ανάγκες μας, με συμμετοχή σε αγώνες για το μισθό και διεκδικώντας την ικανοποίηση των αναγκών μας ακόμα και με ντου στα σουπερ μάρκετ και τζάμπα ταξίδια στα μμμ, καταλαμβάνουμε τις πλατείες και διεκδικούμε πίσω τον δημόσιο χώρο για τις χωρίς οικονομικό αντάλλαγμα συναντήσεις μας.

Λιποτάκτ(ρι)ες της Καπιταλιστικής Ειρήνης

peacedeserters@riseup.net

9 Απριλίου 2025